

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehou, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistán, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8 – Karlín, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. OAM-569/DS-PR-P18-2016, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 5. 2016, č. j. OAM-569/DS-PR-P18-2016, E. č. „X“, jímž byla jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), určena Bulharská republika.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil čl. 3 odst. 2 druhého a třetího pododstavce Nařízení Dublin III ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) a ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Dle jeho názoru vykazuje azylový systém v Bulharsku závažné systémové nedostatky a současně žalobci v případě přemístění hrozí, že bude vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany by tak měla dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III být Česká republika. V jednotlivých členských státech EU přitom existuje bohatá judikatura, která zakazuje na základě čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení přemístění zpět do Bulharska, a to především proto, že žadatelé o azyl jsou v této zemi považováni za nelegální migranty, nejsou jim zajištěny adekvátní materiální podmínky, jsou v masivní míře zajišťováni a nejsou jim garantovány ani dostatečné procedurální záruky v azylovém řízení. Judikatura aplikující dotýčný článek Dublinského nařízení je v podobě rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2015, č. j. 42 Az 6/2014 – 37, či rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 49 Az 56/2015 – 41. V případě návratu žalobce do Bulharska tak bude nucen se svojí rodinou pobývat ve zcela nedostatečných materiálních podmínkách. Vedle toho v případě návratu žalobce do Bulharska hrozí, že žádost o mezinárodní ochranu nebude meritorně přezkoumána. Dále v případě návratu žalobce do Bulharska zároveň hrozí, že bude vrácen do Turecka či země původu, aniž by byla projednána jeho žádost o mezinárodní ochranu. Všechny tyto skutečnosti zakládají riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků žalobci hrozí bezprostřední riziko porušení zákazu zásady *non-refoulement* a riziko porušení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím porušil ust. § 2 a ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť při určení příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nepřistoupil k individuálnímu posouzení situace žalobce vzhledem k panujícím podmínkám v Bulharsku, navíc žalovaný vůbec neuvedl, v čem mělo dojít k domnělému zlepšení podmínek v Bulharsku, což zakládá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobním námitkám žalobce zhodnotil dosavadní průběh řízení a dále konstatoval, že neporušil žádné ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení. V řízení bylo na základě provedené lustrace žalobce v databázi EURODAC spolehlivě zjištěno a prokázáno, že žalobce dne 8. 4. 2016 podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku a následně totéž učinil dne 17. 4. 2016 v Maďarsku. Dle čl. 18 Dublinského nařízení bylo proto Bulharsko příslušným státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jakožto první členský stát EU, v němž bylo žádáno o udělení mezinárodní ochrany, a v souvislosti s tím je tak povinno žalobce přijmout zpět na své území. V průběhu řízení žalovaný obdržel informaci, že Bulharsko uznalo svou příslušnost k posouzení jeho žádosti a souhlasilo s přijetím žalobce zpět na území. Žalovaný je tak přesvědčen, že jeho rozhodnutí vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu a při řádné aplikaci Dublinského nařízení. K námitce žalobce o nedostatecích Bulharska při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný dále uvedl, že Bulharsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv i právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Také ratifikovalo a dodržovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, jež nad jejich dodržováním

dohlížejí. Bulharsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními členskými zeměmi EU. Pokud by přesto v průběhu azylového řízení došlo k jakémukoliv nezákonnému jednání, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na tamní orgány či instituce. Dle přesvědčení žalovaného žalobci v Bulharsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 71 odst. 2 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval na území České republiky nelegálně z Pákistánu, z něhož vycestoval bez cestovního dokladu, kdy cílem jeho cesty byla Francie, kde chtěl studovat a pracovat. Před žalovaným pak žalobce výslovně uvedl, že vědomě požádal o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku a následně se vydali autobusy do Maďarska. Na území Maďarska je vzali policisté, dali jim nějaké listiny, sebrali otisky prstů a následně je odvezli do tábora. Poté se žalobce se skupinou uprchlíků vydal do hlavního města Maďarska, kde mu bylo řečeno, že večer je odjezd autem do Německa. Proto nastoupil do auta a cestovali 7 hodin bez přestávky. Na to je našla Policie ČR. K tomu žalobce doplnil, že na území České republiky nikoho nemá. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dle systému EURODAC, jemuž koresponduje i výpověď žalobce, prvně žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku, a to dne 8. 4. 2016 a následně dne 17. 4. 2016 i v Maďarsku. Dne 9. 5. 2016 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění se zabýval jednotlivými kritérii pro zjištění pravomoci členského státu k posouzení žádosti cizince o azyl a v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III dospěl k závěru, že tímto státem by mělo být Bulharsko. Současně proto i posuzoval, a to na str. 4 a 5 odůvodnění rozhodnutí, zda z uvedeného kritéria není dána výjimka s ohledem na možné závažné důvody spočívající v systematických nedostacích azylového řízení a riziku nelidského či ponižujícího zacházení, k nimž by mohlo v Bulharsku docházet.

Na základě právě uvedených skutečností soud vyhodnotil námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí jako neopodstatněnou. Žalobou

napadené rozhodnutí bylo ve všech aspektech řádně odůvodněno, je způsobilé meritorního přezkumu, a proto netrpí namítanou nepřezkoumatelností.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Evropského parlamentu a Rady, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

V čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení Evropského parlamentu a Rady se uvádí: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána“.*

V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Evropského parlamentu a Rady se uvádí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.*

V čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady se stanoví, že: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“*

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, a z tohoto důvodu žádné z nich neaplikoval.

Jelikož provedenou lustrací v databázi EURODAC bylo zároveň zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska, jakožto prvním členském státě EU, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec, dle kterého bylo primárně právě Bulharsko příslušné k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přijmout žalobce zpět na své území.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný měl v jeho případě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady pro systematické nedostatky azylového řízení v Bulharsku, neboť mu zde hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pobývání v nedostatečných materiálních podmínkách, jeho žádost o mezinárodní ochranu nebude meritorně přezkoumána, ač bude případně vrácen do Turecka či země původu. V této souvislosti poukázal na zprávy mezinárodních organizací a judikaturu SDEU a ESLP.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl své povinnosti zkoumat podmínky azylového řízení státu, do něhož má být cizinec za běžných okolností dle shora uvedených kritérií přemístěn, vědom. V souladu s čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a v souladu s ust. § 3 správního řádu se proto zabýval skutečností, zda v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanové Dublinským nařízením. V této souvislosti konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích výkonných orgánů či dle Evropského soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, jež by zmiňované nedostatky azylového řízení v Bulharsku deklarovalo. Je pravdou, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v lednu 2014 vydal stanovisko, v němž apeloval na členské státy, aby žadatele o azyl nevracely zpět do Bulharska z důvodu nedostatků přijímacího systému, již v dubnu téhož roku 2014 však toto stanovisko revidoval a shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu. Toliko členské státy upozornil, že by měly individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, jež patří ke zranitelným skupinám. Do dnešního dne pak Úřad Vysokého komisaře OSN k dalšímu negativnímu stanovisku ohledně Bulharska již nedospěl.

Žalovaný doporučení Úřadu Vysokého komisaře OSN ohledně nutnosti individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, jež patří ke zranitelným skupinám v předmětném případě, dbal, když v žalobou napadeném rozhodnutí zevrubně zhodnotil, že u žalobce neshledal žádné důvody pro jeho zařazení mezi zranitelné osoby. Zde je třeba zdůraznit, že žalobce po celou dobu azylového řízení a ani v řízení před soudem neuvedl jedinou skutečnost, na základě které by bylo možno usuzovat, že má být zařazen mezi tzv. zranitelné osoby. Ostatně tomu nesporně svědčí to, že je mužského pohlaví, mladého věku, zdrav a je osobou, která nepožívá žádné léky, jak výslovně uvedl v průběhu azylového řízení. Dále shodně jako ve vyjádření k žalobě konstatoval, že Bulharsko je demokratickou zemí, jež ratifikuje mezinárodní smlouvy o lidských právech, přičemž z dostupných informací, včetně statistických, nevyplývá, že by osobám žádajícím o poskytnutí mezinárodní ochrany v tomto státě hrozilo jakékoliv zacházení v rozporu s mezinárodními smlouvami. S ohledem na to soud uzavírá, že v případě žalobce neexistují důvody, pro které by žalovaný měl postupovat dle čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nebo čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Shora uvedená povinnost zkoumat podmínky azylového řízení státu, který je dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady příslušný k projednávání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, vyplývá mimo jiné taktéž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27 (dostupného rovněž na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní uvedl: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Na případ žalobce lze vztáhnout i nález Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. III. ÚS 2331/14, v němž Ústavní soud uvedl: „Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek...“

Soud se postupem žalovaného zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zkoumal, zda předání žalobce do Bulharska k dokončení jeho žádosti o poskytnutí azylu nebrání závažné důvody spočívající v systematických nedostatkách v azylovém řízení. S žalovaným se lze ztotožnit, že v současné době neexistují žádné zásadní poznatky o skutečnostech, v důsledku nichž by docházelo k porušování práv uprchlíků v rámci mezinárodní ochrany v Bulharsku. Je sice pravdou, a soud v žádném případě nesnižuje relevanci poukazů na to, že mnohé nestátní instituce zabývající se ochranou žadatelů o azyl na určité nedostatky ze strany bulharských orgánů poukazují, dle názoru soudu se však nejedná o natolik zásadní nedostatky, jež by byla schopna vyloučit aplikaci kritérií pro stanovení příslušnosti státu, který má v případě žalobce rozhodovat o jeho žádosti. Tuto tezi ostatně podporuje i fakt, že odpovědné orgány Evropské unie či mezinárodních organizací v současné době nevydaly žádné doporučení nebo stanovisko, jež by se týkalo nepředávání uprchlíků do Bulharské republiky s ohledem na podezření na nerespektování mezinárodních závazků. Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce patřil do některé z rizikových skupin, u kterých by bylo třeba zohlednit i další skutečnosti pro případ možné aplikace čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec či čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Soud opětovně opakuje, že žalovaný doporučení Úřadu Vysokého komisaře OSN ohledně nutnosti individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, jež patří ke zranitelným skupinám v předmětném případě, dbal, přičemž legitimně dospěl k závěru s ohledem na skutkové okolnosti daného případu, že žalobce nepatří mezi tzv. zranitelné osoby, když žalobce tuto skutečnost ani sám ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil.

Žalovaný proto v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybil, neboť se podmínkami přijímání žadatelů o azyl v Bulharsku podrobně zabýval, zároveň vyhodnocoval žalobcův případ individuálně a v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu zjistil stav věci v rozsahu a na základě dostatečných podkladů, jež jsou nezbytné pro soulad jeho úkonu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto soud dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, PhD. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová